

Посрѣдъ смарагдовата зеленина на полетата и джбравитѣ се издигали сиви купчини кжщи, смърдѣли и заразявали околния въздухъ.

Хората, които боговетѣ срѣщали, били бледни, изморени и изтощени. И преди да зайде слънцето, боговетѣ влѣзли въ града.

По улицитѣ вонѣяло, и хората живѣли въ тѣсни и тъмни кжщурки.

— Ти си старъ и трѣбва да си мждъръ — обърналъ се Брама къмъ единъ срещнатъ старецъ. Кажни ни, на насъ чужденцитѣ, защо се гордѣете така съ тоя градъ?

— Защо да не се гордѣемъ съ него, — отговорилъ старецътъ, — когато всички наши съседи биха искали да го завладѣятъ? Той се слави съ голѣмината си. Той има жители . . .

И старецътъ изрекълъ такова число жители, каквото би изпълнило цѣлата страна.

Боговетѣ не разбрали нищо и продължили пжтя си.

На кръстопжтъ тѣ срещнали бледенъ, изнемошѣлъ човѣкъ съ щастлива усмивка на уста.

Боговетѣ го спрѣли.

— Поспри се малко, човѣче! — казали му тѣ. — Защо е толкова бледно и измжчено лицето ти и защо усмивка играе по бледното ти лице?

Човѣкътъ отговорилъ:

— Азъ съмъ изнемошѣлъ отъ работа и бледенъ отъ безсънни нощи. Денемъ работя, а нощемъ не спя отъ мислене — де ще намѣря работа за утрешния день. А се смѣя, защото съмъ щастливъ. Най-сетне мечтата ми се изпълни! Азъ припечелихъ толкова, че мога да си наема въ града такова жилище, за каквото съмъ мечталъ презъ цѣлъ животъ. Ще се пренесемъ тамъ съ жена си и децата си, и всички ще бждемъ щастливи въ това прекрасно жилище.

— То ще е цѣлъ рай, нали? — усмихнали се боговетѣ.

— Сжщински рай! весело се засмѣлъ човѣкътъ. — Въ това ново жилище е чудесно хубаво. То е високо! Въ него има много въздухъ. Има какво да диша човѣкъ! Вратата му е на слънчева страна, — стига човѣкъ да я отвори, и слънцето ще нахълта въ жилището ни. Освенъ туй, и предъ вратата растатъ две дървета, па има и мѣсто да си насадимъ цвѣтя. На дървото ще окачимъ кафезъ съ птица. Нека чурулика и радва децата ми. Нима това не е рай!